

ужасната вѣсть . . . И ништо, и ништо не можехъ да сторя за да прѣдотвратя ударъ тѣ ! . . .

**Балкански.**

Тахсинъ бѣше се довѣрилъ много на звѣзда та си. Часъ тѣ ми не е билъ дошълъ. За втори пѣть, кой знае . . . може-би да излѣзе по-честитъ.

**Олга.**

Нѣ то е миналото. Зашто да споминяме за него? . . . То не е вече . . . Нека забравимъ тежки ти и грозни ти мисли, които се привързватъ съ него . . .

**Балкански**

Да ги забравя, нѣ то значи, Олго, да забравя кой съмъ. Кѣдѣто и да бѣда, Олго, кѣдѣто и да стѣпя, на всякъдѣ и на всякой часъ съмъ заобиколенъ съ опасности. Хиляди пѣти мога да прѣскоча смъртъ та, нѣ тя ме спрѣваря и тя е всякога тамъ — прѣдъ мене, надъ мене — права и застрашителна. Мои ти думи те стрѣскають, Олго. Нѣ какъ? могла ли си нѣкога да си въобразишь бъдащите то ми ясно и засмѣно? . . .

**Олга.**

Зашто така немилостиво да жертвоваме тържество то . . . То е така пълно и бльскаво . . . То така силно раступва сръдце то . . . Може ли да говори въ сръдце то друго чувство, освѣнъ радостъ та на тържество то? . . . Балкански, остави ме да ти се нарадвамъ, остави ме да ти се нагледамъ . . . Слѣдъ три мѣсеца непрѣдвиденъ случай ме хвърля въ обятията ти . . . Нѣмамъ ли право на милостъ та ти? Дойди, дойди да седнемъ, Балкански. Вижъ колко е хубава ноштъ та. Всичко спи. Тържествено мълчание обгръшта природата . . . Само наши ти сръдца се чуватъ като биятъ . . . И това блаженство се брои съ минута ! . . .

**Балкански.**

Злочеста дѣвица ! . . . Прѣдъ тебе бѣше честь та . . . Тя ти се усмихваше . . . И моята любовъ трѣбова да ти я грабне ! . . .

**Олга.**

Балкански, прѣстани. Отъ кога, Балкански, съмъ